

Arrest

**nr. 179 230 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 juni 2016.

1.3. Op 18 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn van Ayr-origine, geboren te Mogadishu. U woonde uw hele leven in Mogadishu, meer bepaald in de wijk Wardikle. Uw vader is overleden in 1989 en uw moeder woont nog steeds in Mogadishu. U heeft geen broers of zussen. U verklaart dat u de laatste vijf jaar voor uw vertrek een kleine zaak uitbaatte op de markt van Bakara. Op 05 februari 2005 bent u gehuwd. Jullie kregen vijf zonen en twee dochters samen. Tussen 2009 en 2011 verbleef u weliswaar in de wijk Haji Katay omdat uw wijk belaagd werd door Al Shabaab. U verbleef eveneens vaak in uw winkel, gelegen langs de weg net buiten Mogadishu. Toen u op 20 juli 2015 daar overnachtte en vroeg in de ochtend opstond om te gaan bidden, zag u een man gehurkt langs de weg. Toen u een dik half uur later terug kwam, was de man verdwenen. U vroeg uw buurman of hij die man ook had gezien maar hij had hem niet opgemerkt. U vond het verdacht en ging dichterbij kijken. U zag dat er iets opgegraven was langs de weg en kon zien dat het een landmijn was. Uw buurman zei dat hij mannen kende bij het leger en dat hij die zou opbellen. Deze persoon belde op zijn beurt de AMISOM-troepen. Beiden kwamen ter plekke en evacueerden het gebied. U nam uit voorzorg al het geld uit uw winkel mee, gaf het aan een vriend ter bewaring en ging naar huis. Die avond werd u opgebeld. U werd bedreigd. U wist vanwege de aard van de dreigementen dat het om Al Shabaab ging. Ze zeiden dat u hun zaak verraden had door zich te moeien met ongelovigen. U verliet angstig uw huis uit schrik dat zij u thuis zouden aanvallen. U hield vervolgens een driewieler aan en vroeg hem u naar het huis van uw oom te brengen. U kon bij uw oom blijven. De volgende dag werd uw huis aangevallen, uw vrouw brak daarbij haar knie en uw moeder diende in shock in het ziekenhuis te worden opgenomen. Drie dagen na de dreigtelefoon werd uw winkel door Al Shabaab in brand gestoken. Na deze twee incidenten zei uw oom dat het er niet meer veilig voor u was. U bleef tien dagen bij uw oom en op 01 augustus 2015 bent u vertrokken uit Mogadishu. U reisde met het vliegtuig via Turkije naar Duitsland. In Duitsland werd u aangehouden en naar een opvangcentrum gebracht. Vervolgens werd u op 17 september 2015 op basis van een herlocatie naar België gebracht. Na uw vertrek werd uw vrouw nog driemaal telefonisch bedreigd door leden van Al Shabaab die naar u op zoek waren.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een document neer waaruit blijkt dat u vanuit Duitsland naar België werd overgebracht.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor Al Shabaab. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u vervolging dient te vrezen omwille van het feit dat u door Al Shabaab als een verrader zou worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vage en onwaarschijnlijke verklaringen en belangrijke tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke aspecten binnen uw asielrelaas naliet aan te halen. U sprak er enkel over een dreigtelefoon van Al Shabaab nadat zij u ervan verdachten de politie verwittigd te hebben nadat zij een landmijn in de buurt van uw winkel hadden ingegraven (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Nergens brengt u de aanval bij uw thuis waarbij uw vrouw en uw moeder gewond raakten, en de brand in uw winkel, ter sprake. Dit maken echter cruciale elementen binnen uw asielrelaas uit waarvan kan worden verwacht dat u deze van bij de eerste mogelijkheid om uw asielmotieven toe te lichten, zou aanhalen. Wanneer er wordt op gewezen dat u deze elementen niet eerder ter sprake bracht geeft u aan wel over de brand in uw winkel te hebben gesproken maar niet over de problemen van uw vrouw, aangezien u werd gevraagd slechts in het kort uw asielmotieven toe te lichten (gehoorverslag CGVS p.18). Echter, nergens in het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken komt deze brandstichting ter sprake. Bovendien wordt gedurende het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd alle feiten die aanleiding gaven tot uw vlucht uit uw land van herkomst aan te geven. Daarnaast werd bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal gepolst of u bij dit eerste gehoor alle redenen heeft aangegeven waarom u het land verliet, waarop u bevestigend antwoordt (gehoorverslag CGVS p.3). Ondanks het feit dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als een inval in uw huis - waarna uw

moeder in het ziekenhuis werd opgenomen en waarbij uw vrouw haar knie brak - en een brandstichting in uw winkel, hierin zou hebben vermeld. Dat u nalaat deze motieven te vermelden, net op het moment dat u deze voor de eerste keer kan toelichten in uw zoektocht naar internationale bescherming, tast de geloofwaardigheid ervan reeds fundamenteel aan.

Daarnaast dient er op meerdere tegenstrijdigheden binnen uw asielrelaas te worden gewezen. Zo verklaart u in eerste instantie dat uw vrouw geen problemen meer heeft gekend, enkel dat zij bestolen werd door reguliere dieven (gehoorverslag CGVS p.19). Onmiddellijk daarna blijkt echter dat uw vrouw wel degelijk nog één keer telefonisch bedreigd zou zijn geweest, namelijk in de maand waarin het gehoor voor het Commissariaatgeneraal plaatsvond (juni 2016) (gehoorverslag CGVS p.20). Hierna wijzigt u uw verklaring echter opnieuw en geeft u aan dat zij drie keer telefonisch werd bedreigd (gehoorverslag CGVS p.20). **Ook op dit vlak slaagt u er derhalve niet in coherente verklaringen afleggen omtrent de bedreigingen die u zou ontvangen vanwege Al Shabaab,** wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraaft. **Verder bent u eveneens onduidelijk of u er zich al dan niet van bewust was dat het een landmijn was, die werd ingegraven nabij uw winkel.** Waar u eerst aangeeft dat u wel degelijk ging kijken en expliciet stelt dat u zag dat het om een landmijn ging (gehoorverslag CGVS p.11), verklaart u verder dat u echt niet wist wat het was (gehoorverslag CGVS p.15) en dat u pas later via uw oom vernam dat het een landmijn betrof (gehoorverslag CGVS p.16). Het is volkomen ongeloofwaardig dat u eerst zou aangeven dat u zich wel degelijk bewust was van het gevaar, om dit later te nuanceren door te verklaren dat u niet wist waarover het ging. **In verband met de werkzaamheden van uw oom legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af.** Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij werkte als veiligheidsagent voor het World Food Program (vragenlijst CGVS vraag 5), blijkt deze oom tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor UNHCR te werken (gehoorverslag CGVS p.12 en p.18). Aangezien u verklaart voor uw vertrek uit het land tien dagen bij deze oom te hebben ondergedoken (gehoorverslag CGVS p.18) is het uiterst opmerkelijk dat u zich zou vergissen in zijn werkgever. Dit ondergraaft bijgevolg opnieuw de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Vervolgens versterken een aantal opmerkelijke vaststellingen, onwetendheden en vaagheden met betrekking tot de feiten die u inroept, de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het uiterst opmerkelijk dat u zo goed als geen voorzorgsmaatregelen zou nemen wanneer u vermoedde dat er een landmijn werd neergelegd nabij uw winkel. U verklaart niets gedaan te hebben om de plaats te beveiligen, de mensen in de straat niet te hebben ingelicht omdat u niet wist wat u tegen hen moest zeggen en gewoon aan het werk te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS p.15). U verklaart dat het niet druk was op dat moment, dat enkel vrachtwagens voorbij kwamen (gehoorverslag CGVS p.15). **Het is niet realistisch dat u nog maar bij een vermoeden van een landmijn nabij uw winkel niet alles in het werk zou stellen om te zorgen dat deze niet tot ontploffing kwam.** U verklaart verder dat u wel een tak over de mijn zou hebben geplaatst om te zorgen dat niemand in de buurt kwam (gehoorverslag CGVS p.16). Dat u dit risico zou nemen in plaats van mensen in de buurt te waarschuwen niet naderbij te komen, is volstrekt absurd.

Daarnaast blijft u vaag over de reden waarom Al Shabaab net u zou viseren. U verklaart dat het, op het moment dat u die man iets zag ingraven, nogal schemerig was, er niemand anders op straat was en u niet weet of deze man u gezien heeft (gehoorverslag CGVS p.14). U verklaart enkel uw buur ingelicht te hebben die op zijn beurt zijn connectie bij het Somalische leger inlichtte, u zou geen andere mensen uit de buurt hierover hebben aangesproken (gehoorverslag CGVS p.15). Ook wanneer de troepen aankwamen om de mijn onschadelijk te maken, heeft u geen verklaringen afgelegd (gehoorverslag CGVS p.16). U verklaart niemand iets te hebben gezegd en niet te weten waarom u persoonlijk geviserd zou worden (gehoorverslag CGVS p.19). Het blijft voor het Commissariaat-generaal dan ook zeer vaag en onduidelijk waarom u verantwoordelijk zou worden gesteld voor het mislukken van deze aanslag en beschuldigd en geviserd zou worden door Al Shabaab. U kan bovendien niet aangeven hoe zij informatie over u konden verzamelen (gehoorverslag CGVS p.17). Verder verklaart u dat geen andere burens enige problemen hebben gekend vanwege de gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS p.19). U verklaart weliswaar dat uw buurman die het Somalische leger verwittigde, onvindbaar is maar kunt hier geen verdere informatie over verschaffen. U verklaart dat uw oom u dit vertelde maar kan niet aangeven waar hij deze informatie zou gehaald hebben (gehoorverslag CGVS p.16). U deed geen verdere inspanningen om bijkomende informatie over uw buur te verkrijgen (gehoorverslag CGVS p.17). De informatie waar u zich op baseert kan derhalve vaag worden genoemd, waarbij het opmerkelijk is dat u geen stappen onderneemt om meer informatie te verkrijgen over de persoon die een zelfde vrees zou koesteren.

Uit het bovenstaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u getuige was van het plaatsen van een landmijn en persoonlijk betrokken zou zijn geweest bij het inlichten van enige ontruimingsdiensten. Bijgevolg is het eveneens ongeloofwaardig dat u om die reden bedreigd zou zijn geweest door Al Shabaab, omdat zij u verdenken van samenwerking met de regering, en verdere vervolging van hen zou dienen te vrezen.

U geeft aan het economisch goed te hebben gehad en geen andere redenen te hebben gehad om uw land van herkomst te verlaten (gehoorverslag CGVS p.20). U legt verder geen documenten neer die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Het uitwijzingsdocument van Duitsland toont enkel uw verblijf in dat land aan maar bevat geen enkele aanwijzing wat betreft uw identiteit, nationaliteit of de redenen waarom u uw land van herkomst zou hebben verlaten. **Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische

rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij belangrijke aspecten aangaande zijn asielaanvraag niet heeft verteld tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt verzoeker op dat hij de instructie kreeg om het erg kort te houden en te vertellen over de problemen die de directe aanleiding waren van zijn vlucht uit Somalië. Aangezien de bedreigingen van Al Shabaab de voornaamste reden van zijn vlucht waren, heeft hij dat dan ook vermeld tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Commissariaat-generaal kan naar mening van verzoeker niet serieus stellen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken meer uitgebreid diende te vertellen, goed wetende hoe snel men bij de Dienst Vreemdelingenzaken te werk gaat en dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken eigenlijk meer als een administratieve registratie van de asielzoeker geldt. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij ook tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal is beginnen vertellen over hetgeen hij Al Shabaab had zien doen. Zo heeft hij erg gedetailleerd verteld over waar hij en zijn buurman getuige van waren, hoe hij achteraf is gecontacteerd en bedreigd is geweest door Al Shabaab en hoe hij geen andere keuze had dan te vluchten uit Mogadishu. Alle problemen die hierna volgden, zijn een gevolg van het feit dat hij Al Shabaab landmijnen zag plaatsen en hij zijn buurman verwittigde, die op zijn buurt de autoriteiten inschakelde.

Voorts betwist verzoeker dat zijn relaas tegenstrijdigheden zou bevatten. Zo verklaarde hij dat zijn echtgenote geen persoonlijke problemen heeft gekend, maar dat zij wel gebeld is geweest door Al Shabaab, die bedreigingen heeft geuit. Wat het werkt van zijn oom betreft, werpt verzoeker op dat de organisatie “World Food Programme” een onderdeel van UNHCR is.

In zoverre het voor het Commissariaat-generaal onduidelijk is waarom Al Shabaab hem zou visereren, licht verzoeker toe dat hij een winkeltje heeft in de buurt waar de landmijn geplaatst werd en dat hij getuige was van de plaatsing van de landmijn. Hij werpt op dat het voor Al Shabaab niet moeilijk is om zijn gegevens te achterhalen en ervan uit te gaan dat hij diegene was die hen verraden heeft. Net zoals zijn buurman, heeft ook hijzelf problemen gekregen met Al Shabaab nadat AMISOM ter plaatste kwam. Verzoeker begrijpt aldus absoluut niet dat het Commissariaat-generaal meent zijn ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken en is de mening toegedaan dat hij wel degelijk de vluchtelingenstatus verdient.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het non-refoulementbeginsel, voert verzoeker aan dat het onbegrijpelijk is hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na lezing van de COI Focus van 19 februari 2016 tot de conclusie is kunnen komen dat hij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zo geeft het Cedoca-rapport op de pagina's 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen, worden op de pagina's 26-28 ook andere gewelddadige incidenten weergegeven en citeert de COI-Focus op de pagina's 29-30 tevens ACLED, dat stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is. Verzoeker citeert nog een passage uit genoemde COI Focus en stelt dat het hem een raadsel is hoe het Commissariaat-generaal deze informatie kan gelezen hebben en toch kan concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat ook in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden zijn over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen en hij verwijst hierbij naar de stukken 3 tot en met 7 en 9-10 toegevoegd aan het

verzoekschrift. De bronnen en informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu, aldus verzoeker, die onder verwijzing naar stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift stelt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab en dat de Somalische autoriteiten geen effectieve controle hebben over Mogadishu en niet in staat zijn de burgers te beschermen tegen het geweld. Verzoeker vervolgt dat UNHCR in het rapport dd. 16 mei 2016 stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is, de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulementbeginsel schendt. Hij voegt hier nog aan toe dat ook de humanitaire situatie er desastreus is en dat zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, er niet kunnen gewaarborgd worden. Bovendien werd volgens verzoeker op geen enkel ogenblik onderzocht of hij een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in Somalië. Hij wijst er te dezen op dat hierbij het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog mag verloren worden. Hij verduidelijkt dat het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal niet heeft onderzocht of dit netwerk voor hem überhaupt aanwezig is in Mogadishu.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege”* van The Guardian van 22 januari 2016, het artikel *“Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and ‘kill nine’”* van The Telegraph van 26 februari 2016, het artikel *“Car Bomb Explosives Outside Restaurant In Somalia, Kills At Least 5”* van NDTV van 11 april 2016, het artikel *“Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack”* van Garowe van 11 april 2016, het artikel *“Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu”* van The Muslim News van 9 april 2016, het artikel *“Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu”* van Newsweek van 19 april 2016, het artikel *“Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia’s Mogadishu”* van Al Jazeera van 2 juni 2015, een uittreksel uit *“UNHCR position on returns to southern and central Somalia (update I)”* van UNHCR 16 mei 2016, het artikel *“Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden”* van De Morgen van 25 juni 2015 en het artikel *“Minstens veertien doen bij aanslag met bomauto’s in Mogadishu”* van De Morgen van 26 juli 2016.

2.3.2. Op 7 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij gedurende zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens de aanval bij hem thuis waarbij zijn vrouw en zijn moeder gewond raakten en de brandstichting in zijn winkel ter sprake bracht, terwijl dit nochtans cruciale elementen binnen zijn asielrelaas uitmaken waarvan kan worden verwacht dat hij deze van bij de eerste mogelijkheid om zijn asielmotieven toe te lichten zou aanhalen, (ii) hij in eerste instantie verklaart dat zijn vrouw geen problemen meer heeft gekend, om onmiddellijk daarna te stellen dat zijn vrouw nog één keer telefonisch bedreigd zou zijn geweest en vervolgens opnieuw zijn verklaringen te wijzigen en aan te geven dat zij drie keer telefonisch werd bedreigd, (iii) hij zich tevens tegensprekt over het feit of hij zich er al dan niet van bewust was dat het een landmijn was die werd ingegraven nabij zijn winkel, (iv) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de werkzaamheden van zijn oom, bij wie hij voor zijn vertrek uit het land tien dagen zou zijn ondergedoken, (v) het niet realistisch is dat hij nog maar bij een vermoeden van een landmijn nabij zijn winkel niet alles in het werk zou stellen om te zorgen dat deze niet tot ontploffing kwam en het volstrekt absurd is dat hij het risico zou nemen om een tak over de mijn te plaatsen om er zo voor te zorgen dat niemand in de buurt kwam in plaats van mensen in de buurt te waarschuwen niet naderbij te komen, (vi) het, gelet op zijn vage verklaringen, onduidelijk is waarom hij verantwoordelijk zou worden gesteld voor het mislukken van de aanslag en hij beschuldigd en gevisieerd zou worden door Al Shabaab, hij bovendien niet kan aangeven hoe zij informatie over hem konden verzamelen en hij, behoudens het feit dat hij onvindbaar is, geen verdere informatie kan verschaffen over zijn buurman die het Somalische leger verwittigde en hij ook geen inspanningen deed om bijkomende informatie over zijn buur te verkrijgen, (vii) het uitwijzingsdocument van Duitsland enkel zijn verblijf in dat land aantoonde maar geen enkele aanwijzing bevat wat betreft zijn identiteit, nationaliteit of de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en (viii) niettegenstaande de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig

geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 augustus 2016 (CG nr. 1525676), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde omissies, vaagheden, onwaarschijnlijkheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij getuige was van het plaatsen van het landmijn en persoonlijk betrokken zou zijn geweest bij het inlichten van de ontruimingsdiensten zodat het eveneens ongeloofwaardig is dat hij om die reden bedreigd zou zijn geweest door Al Shabaab omdat zij hem verdenken van samenwerking met de regering, en dat hij verdere vervolging van hen zou dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, waar hij opwerpt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie kreeg om het erg kort te houden en te vertellen over de problemen die de directe aanleiding waren voor zijn vlucht uit Somalië, hetgeen de bedreigingen van Al Shabaab waren, slaagt hij er niet in een valabele verklaring te bieden voor het gegeven dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik de aanval bij hem thuis waarbij zijn vrouw en zijn moeder gewond raakten en de brandstichting in zijn winkel ter sprake bracht, essentiële incidenten die in wezen de onmiddellijke aanleiding waren voor zijn vlucht, volgens zijn verklaringen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij

nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5. en 3.7.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van een inval in zijn huis, waarna zijn moeder in het ziekenhuis werd opgenomen en waarbij zijn vrouw haar knie brak, noch van een brandstichting in zijn winkel. De Raad herhaalt, het betreft hier essentiële incidenten die volgens verzoekers verklaringen als gevolg hadden dat zijn oom zei dat het voor hem niet meer veilig was.

Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er kort alle redenen heeft kunnen aangeven waarom hij zijn land heeft verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling zetten.

2.6.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de problemen die zijn echtgenote nog zou hebben gekend allerm minst eensluitend zijn: *“(…) Zo verklaart u in eerste instantie dat uw vrouw geen problemen meer heeft gekend, enkel dat zij bestolen werd door reguliere dieven (gehoorverslag CGVS p.19). Onmiddellijk daarna blijkt echter dat uw vrouw wel degelijk nog één keer telefonisch bedreigd zou zijn geweest, namelijk in de maand waarin het gehoor voor het Commissariaat-generaal plaatsvond (juni 2016) (gehoorverslag CGVS p.20). Hierna wijzigt u uw verklaring echter opnieuw en geeft u aan dat zij drie keer telefonisch werd bedreigd (gehoorverslag CGVS p.20). (…)”* Met de stelling dat hij verklaarde dat zijn echtgenote geen persoonlijke problemen heeft gekend maar dat zij wel gebeld is geweest door Al Shabaab, die bedreigingen heeft geuit, slaagt verzoeker er allerm minst in zijn opeenvolgende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de werkzaamheden van zijn oom, bij wie hij voor zijn vertrek uit het land tien dagen zou zijn ondergedoken. Immers, waar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn oom werkte als veiligheidsagent voor het World Food Programme, werkte deze oom blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor UNHCR. Volgens verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift betreft dit geen tegenstrijdigheid en is de organisatie World Food Programme een onderdeel van UNHCR. Hij verwijst in dit verband naar informatie te raadplegen op Wikipedia. Uit deze informatie blijkt evenwel dat het World Food Programme (WFP) een onderdeel is van de Verenigde Naties. Het WFP bestaat dus naast UNHCR, de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, en vormt hier in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift geen onderdeel van.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de pertinente overwegingen waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt vastgesteld: **“Verder bent u eveneens onduidelijk of u er zich al dan niet van bewust was dat het een landmijn was, die werd ingegraven nabij uw winkel. Waar u eerst aangeeft dat u wel degelijk ging kijken en expliciet stelt dat u zag dat het om een landmijn ging (gehoorverslag CGVS p.11), verklaart u verder dat u echt niet wist wat het was (gehoorverslag CGVS p.15) en dat u pas later via uw oom vernam dat het een landmijn betrof (gehoorverslag CGVS p.16). Het is volkomen ongeloofwaardig dat u eerst zou aangeven dat u zich wel degelijk bewust was van het gevaar, om dit later te nuanceren door te verklaren dat u niet wist waarover het ging.”**

2.6.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet **“Vervolgens versterken een aantal opmerkelijke vaststellingen, onwetendheden en vaagheden met betrekking tot de feiten die u inroept, de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het uiterst opmerkelijk dat u zo goed als geen voorzorgsmaatregelen zou nemen wanneer u vermoedde dat er een landmijn werd neergelegd nabij uw**

winkel. U verklaart niets gedaan te hebben om de plaats te beveiligen, de mensen in de straat niet te hebben ingelicht omdat u niet wist wat u tegen hen moest zeggen en gewoon aan het werk te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS p.15). U verklaart dat het niet druk was op dat moment, dat enkel vrachtwagens voorbij kwamen (gehoorverslag CGVS p.15). **Het is niet realistisch dat u nog maar bij een vermoeden van een landmijn nabij uw winkel niet alles in het werk zou stellen om te zorgen dat deze niet tot ontploffing kwam.** U verklaart verder dat u wel een tak over de mijn zou hebben geplaatst om te zorgen dat niemand in de buurt kwam (gehoorverslag CGVS p.16). Dat u dit risico zou nemen in plaats van mensen in de buurt te waarschuwen niet naderbij te komen, is volstrekt absurd.” Ook deze pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift ongemoeid gelaten zodat ook dit onderdeel van de motivering door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.6.4. Met het verweer dat hij een winkeltje heeft in de buurt waar de landmijn geplaatst werd en hij getuige was van de plaatsing van de landmijn, dat het voor Al Shabaab niet moeilijk is om zijn gegevens te achterhalen en ervan uit te gaan dat hij diegene was die hen verraden heeft en dat hij, net zoals zijn buurman, problemen heeft gekregen met Al Shabaab nadat AMISOM ter plaatste kwam, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, slaagt verzoeker er tot slot geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht opmerkt **“Daarnaast blijft u vaag over de reden waarom Al Shabaab net u zou viseren.** U verklaart dat het, op het moment dat u die man iets zag ingraven, nogal schemerig was, er niemand anders op straat was en u niet weet of deze man u gezien heeft (gehoorverslag CGVS p.14). U verklaart enkel uw buur ingelicht te hebben die op zijn beurt zijn connectie bij het Somalische leger inlichtte, u zou geen andere mensen uit de buurt hierover hebben aangesproken (gehoorverslag CGVS p.15). Ook wanneer de troepen aankwamen om de mijn onschadelijk te maken, heeft u geen verklaringen afgelegd (gehoorverslag CGVS p.16). U verklaart niemand iets te hebben gezegd en niet te weten waarom u persoonlijk geviserd zou worden (gehoorverslag CGVS p.19). Het blijft voor het Commissariaat-generaal dan ook zeer vaag en onduidelijk waarom u verantwoordelijk zou worden gesteld voor het mislukken van deze aanslag en beschuldigd en geviserd zou worden door Al Shabaab. U kan bovendien niet aangeven hoe zij informatie over u konden verzamelen (gehoorverslag CGVS p.17). Verder verklaart u dat geen andere bureaus enige problemen hebben gekend vanwege de gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS p.19). U verklaart weliswaar dat uw buurman die het Somalische leger verwittigde, onvindbaar is maar kunt hier geen verdere informatie over verschaffen. U verklaart dat uw oom u dit vertelde maar kan niet aangeven waar hij deze informatie zou gehaald hebben (gehoorverslag CGVS p.16). U deed geen verdere inspanningen om bijkomende informatie over uw buur te verkrijgen (gehoorverslag CGVS p.17). De informatie waar u zich op baseert kan derhalve vaag worden genoemd, waarbij het opmerkelijk is dat u geen stappen onderneemt om meer informatie te verkrijgen over de persoon die een zelfde vrees zou koesteren.”

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad wijst er hierbij op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico

op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016) blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*” van mei 2016 en de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, duren voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Het geweld in Mogadishu neemt inderdaad de vorm aan van enerzijds complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren er diverse objectieve elementen moeten meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren en ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt neemt de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants waar vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders komen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verboden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In de aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wijst er nog op dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat algemeen genomen, een “gewone burger” bij een terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het “Upper Tribunal” stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het “Upper Tribunal” meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele

handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations enz., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Immers, met de verwijzing naar de COI Focus van 19 februari 2016 en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker niet aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het advies *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update 1)”* van mei 2016 werd in rekening genomen in de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift blijkt uit de door verzoeker geciteerde passage uit dit advies geenszins dat UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. De in de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen aangehaalde incidenten bevestigen het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders, en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte lag dicht bij het municipal government gebouw, de mortieraanval in april 2016 zou gericht geweest zijn tegen overheidsgebouwen in het naburige district Warta Nabada, de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig, de aanval begin juni 2016 betrof het Hotel Ambassador, op 25 juni 2016 werd hotel Naasa Hablood geviseerd, dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt, en op 26 juli 2016 ontploften twee bomauto's in de omgeving van de VN-instellingen en de kazernes van de Afrikaanse Unie (AU), waarbij de slachtoffers vooral Somalische soldaten en Oegandese militairen van de AU-troepen waren. Al deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Waar verzoeker nog opwerpt dat het belang van clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog mag worden verloren en dat het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clan, en hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of dit sociaal netwerk voor hem aanwezig is in Mogadishu, dient erop gewezen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van het ontbreken van een sociaal netwerk dan wel van een clanstructuur in Mogadishu. Integendeel blijkt uit zijn verklaringen dat hij, net zoals zijn echtgenote, behoort tot de clan Hawiye, subclan Habar Gedir en dat in de wijk waar hij woonde geen andere clans dan zijn eigen clan Habar Gedir woonden (administratief dossier, stuk 5, p. 4, p. 9 en p. 11). Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij zich in Mogadishu niet zou kunnen beroepen op de steun en bescherming van zijn clan, noch dat het Commissariaat-generaal dit niet zou hebben onderzocht.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn

argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS